

Exempel paa, at man har viist Smødefommen fra Flertallets Side imod den Anskuelse, som har gjort sig gjældende i det andet Thing. Dette Forslag skal altsaa ses fra dette Synspunkt. Maa jeg da spørge, hvilken var den Betragtning, som gjorde sig gjældende i Betænkningen i det andet Thing just med Hensyn til den Post, som her kommer i Betragtning? Det var den, at man havde opført til livsvarige Hædersgaver og faste Understøttelser en rund Sum, som det skulde overlades Regjeringen at anvende. Det er den Betragtning, som er udtalt i Landstingets Betænkning, og det Svær, som Flertallet — i den Hensigt at komme imøde — har givet derpaa, er det, at det selv har taget Initiativet til 3 nye livsvarige Hædersgaver. Det er altsaa den Smødefommen, som man har viist imod den Anskuelse, at Regjeringen skulde være den, der valgte dem, til hvilke der skulde gives Understøttelse. Andre kunne maasse være tilbøjelige til at tro, at dette var en Fremgangsmaade, som gif saa tit imod den Anskuelse, der har gjort sig gjældende i det andet Thing, som det overhoved var muligt.

Bøffen: Da Finanslovsforslaget var til 1ste Behandling i det andet Thing, blev Forshandlingerne aabnede med en Udtalelse fra et høit anset Medlem af Landstinget, en Udtalelse, som — og det med Rette — har vakt en ikke ringe Opmærksomhed, ikke alene fordi den kunde — og det vist ogsaa med Rette — opfattes som et Udtryk for den konstitutionelle Opfattelse, der er den fremherskende i det andet Thing, men ogsaa paa Grund af det Uvante, der var ved at høre en praktisk Politiker fremsætte et theoretisk konstitutionelt System i Forhandlingerne paa Rigsdagen. Dette er noget saa Uvant, Noget, som de praktiske Politikere ellers ere saa lidet tilbøjelige til, at man kunde fristes til at opfatte denne Udtalelse som en Art politisk Testamente. Jeg vil derom sige, at disse theoretiske Betragtninger over de konstitutionelle Regler have altid den Svaghed, at det er saa ofte, at Praxis kommer til at bryde dem, og paa den anden Side vil jeg sige om, hvad der blev fremsat, at ved disse Reglers og Grundsaetningers Udførelse i Praxis er det meget muligt, at der ingenlunde vil blive en saa stor Uoverensstemmelse mellem de to Things Anskuelser som i det Næblik, disse Regler og disse Grundsaetninger opstillede theoretisk. Det er nu ingenlunde min Mening at ville forsøge paa at opstille, hvad jeg maatte kalde et Kontrastsystem, mod det System, som her er opstillet, det kunde ikke falde mig ind af mange Grunde, men paa den anden Side tror jeg dog, at det er paa sin Plads, ja, at det endogsaa maa anses for at være nødvendigt, at der, naar disse Grundsaetninger fremsættes som almen-gyldige Sandheder, saa fra dette Things Side

fremkommer en Modsigelse derimod. Det er forøvrigt ikke her Stedet til at imødegaa et Foredrag, der er holdt i det andet Thing, men jeg kan med de Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte, henholde mig ikke alene til denne Udtalelse, hvori iøvrigt, om jeg saa maa sige, hele denne Betragtning er opsummeret, men ogsaa til de Anskuelser, hvorfra Motiverne til den Modstand, som dette Things Opfattelse møder, overhoved ere hentebe. Der gjøres da gjældende, at vi tidligere have haft men ikke længere have noget Normalbudget. Det er indrømmet, vi have ikke længere noget Normalbudget, men ikke desto mindre kommer man i sin hele Fremstilling af de Fordringer, man vil gjøre gjældende lige over for Finansloven, til Punkt for Punkt at bevise, at fordrerne, at det Overleverede i Grunden reelt har samme Virkning, som om vi havde et Normalbudget, idet man kommer til at opstille som ufravigelige i Grunden alle de Punkter, som i sin Tid indeholdtes i Normalbudgettet. Jeg vil da minde om, hvad der jo vist nok er i de allerfleste Medlemmers Grindring, at der med Hensyn til Behandlingen af Finansloven og finantssielle Sager er en ganske væsentlig Forskiel mellem det, der gjaldt efter Fællesforfatningen og senere efter Fællesforfatningen af 1863, og det, der er gjældende efter vor nuværende Grundlov. Der var navnlig 3 Punkter, der indeholdtes i Fællesforfatningen af 1863 med Hensyn til Finanslovsbehandlingen. For det Første havde man et Normalbudget, hvor Alt var optaget, som hørte med til Statshusholdningens almindelige Gang, men dernæst havde man tillige ved Siden af den Bestemmelse, at der skulde forelægges en hel Del Tillægsbevillingslove, som viste sig nødvendige udenfor Normalbudgettet, og med Hensyn til Behandlingen af disse gjaldt den Regel, at naar Thingene ikke blev enige, skulde disse Bevillingers Skjæbne afgjøres endelig i et Fællesudvalg, og for det Tredie gjaldt endelig dette, at lige over for Behandlingen af disse Tillægsbevillinger vare begge Thing fuldstændig ligeberettigede, idet der i hvert Thing skulde forelægges et omtrent ligestort Antal af dem. Det er disse finantssielle Bestemmelser, som ere blevne forandrede ved Grundloven af 1866 og da derhen, at Normalbudgettet blev affattet, idet det sloges fast, at, hvad der forfæstedes i en af Rigsdagens Afdelinger, skulde betragtes som forfæstet af Rigsdagen, og endelig, at Bestemmelsen om Thingenes finantssielle Ligeberettigelse skulde opgives derhen, at Finansloven, Budgettet, skulde være at forelægge først i Folkethinget. Medens dette er den gjældende Grundlov, høre vi nu, at man ad Forstkningens Vej aabenbart sigter hen til at lade det, som i sin Tid blev affattet som gjældende Lov, i Realiteten paa ny blive virksomt, og da faaledes, at man reelt vender tilbage til Normalbudgettet, at man stræber at vende tilbage til den